

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj P-3094/2025-13

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Vedrani Kufrin, u parničnom predmetu tužiteljice Gorane Lukić Botić, Samobor, Ćirilometodska 26 A, OIB: 56889719023, zastupane po punomoćniku Goranju Devrnji, odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženika Addiko Bank d.d., Zagreb, Slavonska Avenija 6, OIB: 14036333877, zastupanog po punomoćnici Iris Šanjug odvjetnici iz Odvjetničkog društva Ćurković i Šanjug u Zagrebu, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 7.srpnja 2026. u prisutnosti tužitelja osobno, uz zamjenika punomoćnika Leu Korona, odvjetničku vježbenicu, a po objavi presude dana 30. srpnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba Ugovora o kreditu broj: 116-118/2006 od 12.05.2006. sklopljenog između tužiteljice Gorane Lukić Botić, Ćirilometodska 26 A, Samobor, OIB: 56889719023 i prednika tuženika Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., Slavonska avenija 6, Zagreb, danas ADDIKO BANK d.d., Slavonska Avenija 6, Zagreb, OIB: 14036333877, a koja glasi:

- u dijelu čl. 5. glasi: "Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25 % (jedancijelihdvadesetpet posto) iznosa kredita."

II. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., Zagreb, Slavonska Avenija 6, OIB: 14036333877, da tužiteljici Gorani Lukić Botić, Samobor, Ćirilometodska 26 A, OIB: 56889719023, isplati iznos od 1.387,08 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 27. svibnja 2006. do 31. prosinca 2007. po stopi koja je propisana čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, a od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne

stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 (petnaest) dana.

III. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., Zagreb, Slavonska Avenija 6, OIB: 14036333877, da tužiteljici Gorani Lukić Botić, Samobor, Ćirilometodska 26 A, OIB: 56889719023, naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.278,08 EUR sa zateznim kamatama tekućim na taj iznos od 30. srpnja 2026. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 (petnaest) dana.

IV. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužiteljice za naknadom troškova parničnog postupka u iznosu od 46,91 EUR sa zateznim kamatama tekućim na taj iznos od 30. srpnja 2026. do isplate.

r i j e š i o j e

Utvrđuje se da vrijednost predmeta spora iznosi 1.387,08 EUR.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je 12.05.2006. s prednikom tuženika društvom Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, sklopila Ugovor o kreditu broj: 116-118/2006, a kojim joj je tuženik odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 172.900,00 CHF obračunatom prema srednjem tečaju za CHF Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. važećem na dan korištenja kredita. Odredbom čl. 5. predmetnog Ugovora tuženik je obvezao tužiteljicu na plaćanje naknade za obradu kredita, bez da joj je prethodno, a niti naknadno jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navedenih troškova, od čega se isti sastoje, u kojem postotku tuženi tereti tužiteljicu, odnosno zbog čega baš taj postotak, u kojem periodu i konačnom iznosu, što navedenu obvezu tužiteljice kao potrošača čini u potpunosti neodređenom i neodredivom, posljedično i nepoštenom i ništetnom, sukladno odredbi čl. 270. Zakona o obveznim odnosima (tzv. ulazna naknada). Sporna odredba u potpunosti odgovara i pojmu nepoštene ugovorne odredbe kako ju definiraju odredbe čl. 81. st. 1 i st. 2 i čl. 82., alineja 10 Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03), obzirom da se radi o odredbi koja je unaprijed paušalno formulirana u tipskom, standardiziranom obrascu ugovora kojeg je sastavio tuženik kao jača ugovorna strana te o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo sa tužiteljem, a kojom je tužiteljici nametnuta obveza sa čijim sadržajem niti je bila upoznata, niti je o njoj mogla pregovarati i utjecati na sadržaj iste. Slijedom toga, nije mogla komparirati visinu naknade niti sa drugim kreditorima te sama odvagnuti koja joj je opcija u svojoj ukupnosti povoljnija. Tuženik je tužiteljici odobrio jedan iznos kredita, a faktički joj isplatio drugi iznos, umanjen za navodne troškove obrade kredita, teretivši ju prilikom isplate kredita za iznos od 10.075,75 KN (1.387,08 EUR), nezakonito i potpuno netransparentno joj nametnuvši

apstraktnu ulaznu naknadu. Povrh toga, nakon isplate i terećenja po osnovi ulazne naknade koju je tuženik naplatio iz kreditiranog iznosa, isti je obračunavao i tužiteljici zaračunavao kamatu na cjelokupan iznos kredita, dakle s uračunatom ulaznom naknadom, iako joj je faktički isplatio drugi, manji iznos kredita. Na taj način prouzrokovao je neravnotežu u međusobnim obvezama trgovca i potrošača, na štetu ovdje tužiteljice. Tužiteljica stoga predlaže da sud donese presudu kojom će se utvrditi ništetnom dio odredbe čl. 5. Ugovora o kreditu te naložiti tuženiku da tužiteljici isplati iznos od 1.387,08 EUR sa zateznim kamatama uz naknadu troškova parničnog postupka sa zateznim kamatama.

2. U odgovoru na tužbu tuženik ističe prigovor zastare, osporava sve činjenične navode tužbe, iznesena tumačenja tužitelja, ističe kako se u cijelosti protivi izračunu vrijednosti predmeta spora od strane tužitelja obzirom da smatra kako se isto treba odrediti na temelju kondemnatornog zahtjeva te osporava osnovanost tužbe i tužbenog zahtjeva. Tužba uopće ne sadrži koje su konkretne radnje tuženika dovele do ništetnosti pojedinih odredbi Ugovora o kreditu pa tako ne sadrži niti onaj minimalni činjenični opis predmetnih okolnosti koje su relevantne za ovaj slučaj, slijedom čega se uopće ne može niti napraviti test da li su ugovorne odredbe ništetne ili ne. Smatra da su tužitelj i tuženik pojedinačno pregovarali o spornim odredbama Ugovora o kreditu, sadržaj osporenog Ugovora o kreditu određen je sukladno iskazanim voljama ugovornih stranaka. Odredbe ugovora o naknadi za obradu kredita su bile jasne, lako uočljive i razumljive te su sva prava tužitelja kao potrošača prije, tijekom i nakon sklapanja ugovora bila poštovana u cijelosti. Ističe da se tužitelj prije sklapanja ugovora o kreditu obratio tuženiku s kojim je, u razgovoru, pregovorima, upoznavanju sa svim mogućnostima kreditiranja, odlučio zatražiti sklapanje predmetnog ugovora o kreditu uz pripadajuće uvjete. Tuženik je u tim pregovorima vrlo jasno objasnio sve značajke ugovora, o promjenjivosti kamatne stope, valutnoj klauzuli te o naknadama za obradu i prijevremenu otplatu kredita. Pri tome je tuženik, kako prije sklapanja, tako i za vrijeme trajanja ugovora o kreditu u cijelosti poštovao sve odredbe o pravima potrošača, vodeći računa da tužitelj jasno izrazi svoju ugovornu volju te sukladno svom dispozitivnom pravu odluči kakav će ugovor s tuženikom zaključiti. Ugovor o kreditu imao je vrlo jasan i uočljiv tekst da se radi o promjenjivoj kamatnoj stopi i da se radi o valutnoj klauzuli, da je ugovorena naknada za obradu i prijevremenu otplatu kredita, što je tužitelj po vlastitom izboru prihvatio, iako je imao mogućnost izbora drugih oblika, vrste, ugovora o kreditu, bilo kunski, bilo u EUR-ima, bilo s fiksnom kamatom, bilo s promjenjivom kamatom. Ističe kako je odredba kojom se ugovara naknada za obradu kredita jasna, lako uočljiva i razumljiva. Prema pozitivnim zakonskim odredbama bilo je dopušteno ugovaranje naknade za obradu kredita te je opće poznata činjenica da su na tržištu kredita takvi krediti prisutni već godinama, sa čime su potrošači bili upoznati. U bankarskom poslovanju banka ima pravo naplatiti naknade za svoje usluge, a koja je prethodno naznačeno u Tarifi naknada banke koja je odobrena od strane regulatora – Hrvatske narodne banke te koja je izvješena u poslovnicama, predočava se svim klijentima te se nalazi i na internetskim stranicama tuženika, sve sukladno navedenom članku 173. tada važećeg Zakona o bankama. Tužitelj je imao dovoljno informacija iz kojih proizlazi njegova obveza plaćanja naknade za obradu kredita, o istoj je bio informiran prije i za vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, i to u točno određenom iznosu, a odredba o takvoj naknadi predstavlja odredbu koja je u ugovoru o kreditu sastavljena jasno, lako je uočljiva i lako razumljiva. Očigledno je da je tužitelj dobrovoljno pristao i na sklapanje predmetnog Ugovora o kreditu te na sve odredbe ugovora, obzirom da u nijednom trenutku nije zatražio izmjenu nijedne ugovorne odredbe, refinanciranje kredita ili raskid ugovora. Ističe da naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva

ne uzrokuje neravnotežu među ugovornim stranama jer je isti neznatan u odnosu na ukupni isplatu koju je primio tužitelj. Stoga se ne može govoriti da bi u konkretnom slučaju na strani tužitelja nastala znatna šteta niti se može govoriti da bi došlo do bilo kakve neravnoteže u pravima ugovornih strana. Prigovara da bi tužitelj imao status potrošača, dok to i ne dokaže. Oспорava zatraženi tijek kamata, osobito onih kojih se zahtijevaju prije podnošenja tužbenog zahtjeva. Tuženik nije pao u zakašnjenje prema tužitelju, niti mu je obveza koju bi trebao ispuniti uopće izvjesna ili poznata, slijedom čega nema govora o zakašnjenju tuženika. Kada se uzme u obzir da je tuženik cijelo vrijeme trajanja ugovora postupao sukladno pozitivnim propisima, u skladu s dobrom poslovnom praksom, savjesno i pošteno prema svakom svom klijentu, tada tuženik ističe da nema govora da bi morao snositi svojevrsnu „sankciju“ u vidu plaćanja kamata. Predlaže tužbu i tužbeni zahtjev odbiti uz naknadu troškova parničnog postupka.

3. Tijekom provedbe dokaza sud je izvršio uvid u Ugovor o kreditu (stranica 6-11 spisa), otplatni plan (stranica 12-14 spisa), u presliku pregleda prometa po karticama kredita (stranica 33-60 spisa), proveo dokaz saslušanjem tužiteljice kao stranke (stranica 131-133 spisa).

4. Među strankama nije sporno da su one dana 12.5.2006. sklopile Ugovor o kreditu broj: 116-118/2006, Nije sporno niti da je člankom 5. Ugovora o kreditu tuženik obvezao tužiteljicu na plaćanje jednokratnih troškova obrade u visini 1,25 % iznosa kredita, a koji si naplaćeni u iznosu od 1.387,08 EUR. Sporno je da li je predmetna odredba ugovora ništetna. Sporno je da li je potraživanje tužiteljice u zastari te ima li tužiteljica svojstvo potrošača. Spor an i je tijekom zatraženih zateznih kamata na zatraženi iznos naknade za obradu zahtjeva.

5. Savjesnom i brižljivom ocjenom svakog dokaza zasebno, kao i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, temeljem čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne Novine" br. 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19 i 80/22; u daljnjem tekstu ZPP), sud je utvrdio kako je tužbeni zahtjev tužiteljice osnovan.

6. Odredbom čl. 5. st. 2. Ugovora o kreditu određeno je da se jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25 % iznosa kredita odbijaju prije isplate kredita od iznosa kredita. Predmetni jednokratni troškovi obrade kredita su naplaćeni u iznosu od 1.387,08 EUR, što proizlazi iz dokumentacije koju je sačinio sam tuženik, i to popisa uplata za namirenje obveza po kreditu izvršenih u razdoblju od ugovaranja kredita do 30.9.2015.

7. U odnosu na sporne okolnosti informiranja tužiteljice i pregovaranja oko naknade za obradu kredita sud je saslušao tužiteljicu. Tužiteljica je iskazala kako je 2006. sa tadašnjom Hypo Alpe-Adria- bank d.d. sklopila Ugovor o kreditu za kupnju stana koji se nalazi na adresi u Samoboru, Ćirilometodska ulica 26 a, a na kojoj adresi i dalje živi. Nekretnina je korištena za stambenu namjenu. Pregovore oko sklapanja Ugovora o kreditu vodila je u poslovnici tadašnje Hypo Alpe-Adria-bank d.d. u Samoboru. Odredbu o naknadi za obradu kredita je uočila u Ugovoru, no nije bilo nikakvog izbora glede toga da eventualno ne plati tu naknadu, morala ju je platiti kako bi dobila kredit. Napominje da se nisu vodili posebni razgovori oko te naknade, riječ je bila da je to tako i da je to, to. Nije joj nitko u banci spominjao za što bi banka koristila sredstva ostvarena plaćanjem te naknade. Ne sjeća se na koji način joj je

naknada naplaćena, odnosno da li joj je ustegnuta od iznosa kredita ili ju je platila zasebno.

7.1. Sud prihvaća iskaz tužiteljice u cijelosti, ocjenjuje ga uvjerljivim i istinitim, budući da ista ima neposredna saznanja o odlučnim činjenicama, a sadržaj iskaza tužiteljice nije ničim doveden u sumnju.

8. U vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/03, u daljnjem tekstu: ZZZP), koji odredbom čl. 81. st. 1. propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nadalje, st. 2. iste odredbe propisano je kako se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Stavkom 3. iste odredbe propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Stavkom 4. iste odredbe propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Člankom 59. al. 3. ZZZP propisano je kako Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. Člankom 87. st. 1. ZZZP propisano je kako je nepoštena ugovorna odredba ništava. Stavkom 2. iste odredbe propisano je kako ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

9. Članak 84. ZZZP propisuje da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Odredbom članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. godine o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu. Sud je analizirajući odredbu članka 5. st. 2. predmetnog ugovora o kreditu kojom je ugovorena naknada (točnije jednokratni troškovi obrade) za obradu kredita u postotku od ukupnog iznosa kredita utvrdio da navedena ugovorna odredba ne predstavlja odredbu o predmetu ugovora i cijeni, odnosno „glavni predmet ugovora“, pa se stoga na tu ugovornu odredbu ne odnosi isključenje testa poštenosti. S obzirom da pri ocjeni o tome da li je neka ugovorna odredba obuhvaćena pojmom „glavni predmet ugovora“ treba uzeti u obzir narav, opću strukturu i odredbe ugovora, pravni i činjenični kontekst ugovora, Sud EU je postavio određene kriterije nacionalnim sudovima za ocjenu predstavljaju li pojedine odredbe ugovora o kreditu glavni predmet ugovora ili ne, odnosno mogu li se te odredbe i pod kojim uvjetima

testirati na poštenost pa je tako u presudi broj C-224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020. godine utvrdio da se točan doseg pojmova „glavni predmet“ i „cijena“ u smislu odredbe članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ ne može odrediti pojmom „ukupni troškovi kredita za potrošače“ pa se naknada za otvaranje kredita ne može smatrati bitnom činidbom hipotekarnog zajma samo zato što je uključena u njegove ukupne troškove. Dakle, bitne činidbe ugovora, „glavni predmet ugovora“ su odredbe kojima se utvrđuju bitne činidbe ugovora koje ga određuju kao takvog, karakteriziraju ugovor i bez kojih to nije taj ugovor, za razliku od ugovornih odredbi akcesornog karaktera, koje ne definiraju glavni predmet ugovora, pa stoga podliježu testu poštenosti, a u koje odredbe se svakako ubraja i odredba o naknadi za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, jer ta odredba ne definira bit ugovora o kreditu, iako ulazi u „ukupne troškove kredita za potrošače“. Nadalje, u predmetu C-224/19 Sud EU tumači čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri. Iako je prethodni postupak vezan uz određeni predmet koji se vodi pred nacionalnim sudom, jednom kad Sud EU protumači odredbu europskog prava, takva odluka postaje mjerodavna i obvezna i za ostale nacionalne sudove koji razmatraju jednak problem, odnosno tumačenja su retroaktivna jer objašnjavaju značenje norme od trenutka kad je ona nastala. U pogledu pravnih odnosa i sporova koji su proizašli iz njih, a koji su nastali prije ulaska Republike Hrvatske u Europsku uniju, postoji obveza hrvatskih sudova tumačiti nacionalno pravo u duhu prava EU i njene sveopće pravne stečevine (što uključuje i praksu Suda EU), na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju, a koji je u primjeni od 2005. godine.

10. Ocjenom provedenih dokaza sud je utvrdio da je odredba članka 5. predmetnog ugovora o kreditu, kojim su ugovoreni jednokratni troškovi obrade kredita i to u visini od 1,25 % od iznosa kredita, a koji se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita, koja naknada (točnije jednokratni troškovi obrade) je u konkretnom slučaju iznosila 1.387,08 EUR te je i naplaćena u istom iznosu na način da je ustegnuta od ukupnog iznosa odobrenog kredita, nepoštena ugovorna odredba, a temeljem odredbe članka 87. stavka 1. ZZP ništetna iz slijedećih razloga. Prema mišljenju suda predmetna odredba je jasno napisana u smislu članka 85. ZZP, jer je omogućavala tužiteljici da u trenutku sklapanja ugovora ocijeni visinu te naknade (1,25 % od iznosa odobrenog kredita), ali sama činjenica da je riječ o jasno napisanoj odredbi ne znači ujedno da je odredba poštena. Odredba Ugovora kojom je visina naknade (točnije jednokratnih troškova obrade) za odobrenje kredita propisana u određenom postotku od ukupnog iznosa kredita nedvojbeno nije dokaz da su stranke o istoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovarale. Dakle, na tuženiku je teret dokazivanja da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao o jednokratnim troškovima obrade kredita i visini istih. Osim toga, iz predmetne odredbe Ugovora o kreditu proizlazi da se radi o unaprijed formuliranoj odredbi ugovora, sastavljenoj od strane tuženika kao banke, a koja sadrži odredbu prema kojoj se tužiteljicu obvezuje prilikom isplate kredita platiti banci jednokratne troškove za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,25 % iznosa kredita. Isto je dovelo do toga da je tužiteljica pristala na odredbe sastavljene unaprijed od strane tuženika, bez mogućnosti utjecaja na sadržaj istih odredaba. Tuženik je, dakle, iskoristio svoj položaj "jače" ugovorne strane te je ugovorio naplatu naknade za odobrenje kredita u postotku od

ukupnog iznosa kredita, radi čega je postupao potpuno suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu, kao i protivno načelu savjesnosti i poštenja. Osim toga, tuženik u sadržaj Ugovora nije unio, a niti je objasnio tužiteljici koji je to opravdani razlog zbog kojeg je bilo nužno ugovoriti plaćanje iste naknade i zašto visina naknade izravno ovisi o iznosu odobrenog kredita. Stoga tužiteljica kao potrošač nedvojbeno nije imala utjecaja na sadržaj predmetne odredbe. Spornom ugovornom odredbom u biti je tuženik sam odredio visinu naknade za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, a bez da se o tome pojedinačno pregovaralo. Stoga je sporna ugovorna odredba zaista i prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dakle ista predstavlja nepoštenu odredbu u potrošačkom ugovoru, u smislu odredbi ZZP. Tuženik je kao trgovac, prilikom obrade zahtjeva i odobravanja kredita imao određene troškove, koji troškovi se „pokrivaju“ tom naknadom, a u pitanju su razni operativni troškovi i materijalni troškovi. Sama činjenica da je naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita određena u postotku od odobrenog iznosa kredita, što znači da korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju višu naknadu, govori u prilog tome da tako ugovorenim jednokratnim troškovima za obradu kredita nisu „pokriveni“ stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanju kredita. Tuženik dakle nije tužiteljici razjasnio razloge zbog kojih joj je naplatio jednokratne troškove za obradu kredita, odnosno nije dokazao opravdanost naplate istih. Tuženik je morao određeno popisati što čini troškove obrade kredita, a ne samo isto naplatiti u postotnom iznosu, čime su zapravo korisnici kredita dovedeni u neravnopravan položaj, budući da su veći troškovi za obradu kredita naplaćivani od korisnika koji podigne veći iznos kredita.

11. Prema članku 295. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 35/05., 41/08., 125/11., 78/15 i 29/18 – dalje u tekstu: ZOO) opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove. Tuženik, koji je nesporno sastavio predmetnu ugovornu odredbu o jednokratnim troškovima obrade kredita, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost u postotku od odobrenog iznosa kredita ugovorene visine naknade, što rezultira time da je ta ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, potrošača. Imajući na umu je tuženik povrijedio interese i prava tužiteljice, potrošača jer je u potrošačkom ugovoru o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom su ugovoreni jednokratni troškovi obrade kredita i to u visini od 1,25 % iznosa kredita, o kojoj ugovornoj odredbi se nije pojedinačno pregovaralo, a što uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, potrošača te je stoga ta ugovorna odredba nepoštena, a time i ništetna. Navedeno rezultira time da je tuženik, koji je dakle odgovoran za ugovaranje ništetne ugovorne odredbe, jer je istu nametnuo tužiteljici, potrošaču, bez mogućnosti pregovaranja, nepošten stjecatelj. Stoga je primjenom članka 81. stavak 1. ZZP te članka 87. stavak 1. ZZP sud odlučio kao u točki I. izreke presude (tako i u odluci Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj 13 GŽ-4683/2022-3 od 17. siječnja 2023.).

12. Temeljem članka 323. ZOO tuženik je dužan vratiti tužiteljici ono što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom pa je temeljem iste odredbe valjalo prihvatiti i zahtjev za vraćanje primljenog iznosa od 1.387,08 EUR, kao stečenog bez

osnove, temeljem čl. 1111. ZOO, zajedno sa zateznim kamatama tekućim od prvog idućeg dana nakon plaćanja (neosnovanog stjecanja na strani tuženika) do isplate, temeljem čl. 1115. ZOO, odnosno čl. 29. st. 1., u svezi čl. 183. st. 1. ZOO. Visina stope zatezne kamate određena je na temelju odredbe čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21, 114/22; u daljnjem tekstu: ZOO).

13. Prigovor zastare nije osnovan, budući da je člankom 328. ZOO propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi pa ne može zastarjeti zahtjev tužiteljice kojim traži utvrđenje ništetnosti dijela članka 5. Ugovora o kreditu. U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu te je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje broj: Su-IV-47/2020 glede zastarnog roka u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO-a kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, a isti počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Dakle, imajući u vidu navedeni pravni stav Vrhovnog suda RH, proizlazi da zastara restitucijskog zahtjeva još nije niti počela teći, nego će početi teći tek pravomoćnošću ove presude u kojoj je odlučeno o ništetnosti.

14. Odredbom čl. 3. st. 1. ZPP propisano je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Uvidom u Ugovor o kreditu utvrđeno da je isti namijenjen kupnji stana u Samoboru. Tužiteljica je isti zaključila kao fizička osoba, izvan svog zanimanja, svoje poslovne aktivnosti i poduzetničke djelatnosti. Teret dokaza da je tužiteljica predmetni Ugovor o kreditu zaključila u svrhu koja je namijenjena njezinom zanimanju, odnosno njezinoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti je na tuženiku pa kako tuženik na tu okolnost nije preložio provođenje bilo kakvih dokaza, niti takva činjenica proizlazi iz provedenih dokaza, to sud istaknuti prigovor ocjenjuje neosnovanim.

15. Imajući u vidu da je tuženik osporavao u tužbi naznačenu vrijednost predmeta spora, potrebno je istaknuti da je tužba u ovom predmetu podnesena radi utvrđenja ništetnosti (deklaratorni dio tužbenog zahtjeva) i isplate iznosa od 1.387,08 EUR (kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva). U konkretnom slučaju radi se samo o vrijednosti predmeta spora za zahtjev koji glasi na isplatu iznosa od 1.387,08 EUR jer doista u ovoj situaciji u smislu čl. 35. i 40. ZPP deklaratorni zahtjev treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva na novčanu ili nenovčanu činidbu pa se njegova vrijednost ne uzima u obzir, već samo vrijednost zahtjeva na činidbu. Stoga ovaj sud smatra da je naznačena vrijednost predmeta spora u tužbi od strane tužitelja u iznosu od 1.400,00 EUR doista suviše visoko naznačena, kako to ispravno prigovara tuženik pa je stoga odredio vrijednost predmeta spora u iznosu od 1.387,08 EUR i odlučio kao u izreci rješenja (tako i Žs u Zagrebu u GŽ-1939/2023-2 od 9. travnja 2024.).

16. Odluka o troškovima parničnog postupka donesena je temeljem odredbe članka 154. stavka 1. ZPP i odredbe članka 155. stavka 1. i stavka 2. ZPP, a imajući u vidu vrijednost predmeta spora u iznosu od 1.387,08 EUR. Tužiteljici je priznat trošak sastavljanja tužbe u iznosu od 200,00 EUR na temelju Tbr. 7. točka 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj:

138/23 - dalje: Tarifa), trošak sastavljanja podneska od 7. srpnja 2025. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 8. točka 1.), trošak zastupanja na ročištima održanim 2. veljače 2026. i 7. srpnja 2026. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 9. točka 1.) za svako navedeno ročište. Za svaku navedenu radnju tužitelju je priznat PDV po stopi od 25 %. Priznat je i trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 53,09 EUR (iznos koji nije doista i plaćen) i trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 100,00 EUR (iznos koji je tražen). Na dosuđeni iznos troška parničnog postupka sud je temeljem odredbe članka 151. stavka 3. ZPP dosudio i zatražene zatezne kamate tekuće od dana donošenja presude do isplate. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod točkom III. izreke presude.

16.1. Odluka o visini troškova koji tužiteljici nisu priznati sadržana je točki IV. izreke presude.

U Zagrebu, 30. srpnja 2026.

Sutkinja

Vedrana Kufrin

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude i rješenja može se izjaviti žalba u roku od 15 (petnaest) dana:

- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ako je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno
- od dana primitka prijepisa presude, ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem je presuda objavljena.

Žalba se podnosi ovom sudu, u tri primjerka, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA:

1. tužiteljici po punomoćniku, uz rješenje o sudskoj pristojbi na presudu-110,00 EUR
2. tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-3088b-66e14**

Kontrolni broj: **08793-8d371-d9b66**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.